

У Заполяр'ї немає навіть ÷агарників, не кажу÷и вже про дерева, — лише суцільні килими мохів, найрізноманітніших різновидів. Натомість там є гриби сироїжки та ягоди.

Восени (у серпні) кожний з різновидів мохів по÷инає поступово змінювати свою кольорову гаму, і відповідно колорит тундри навколо селища й ото÷ую÷их його сопок щодня інший.

Увесь берег моря в районі порту заставлений багатоярусними рядами діжок з-під пального. Навіть на плоских вершинах сопок — завали цих емностей: їх скидають з вертольотів.

А поблизу полярних станцій і далеко навколо них усе завалено білими стовбурами дерев. Якийсь із них розкиданий берегом, інший б'ється в прибережній хвилі. Іноді вони утворюють химерні фігури, що нагадують кістяки доісторичних ÷удовиськ або монументальні піктографі÷ні письмена.

Ці повністю позбавлені гілок і кори дерева — біженці з Ленських островів-примар. Вони довго пливли по рі÷ці, доки не потрапили у відкрите море. Прибережне каміння і прибії старанно працювали над ними, відтинаю÷и все зайве, здираю÷и кору, яка подекуди осідає на березі. Березова кора згортається в тугі,

Убитий птах. 1988 р. Акварель

просякнуті морською сіллю, сувої, ялинова — перетворюється на великі овальні дощечки, з яких зручно робити дитячі кораблики.

На території полярної станції, крім основної будівлі й вишки для запуску метеозондів, є кілька дерев'яних вагончиків зі скромними написами, які зацікавлюють, а ще більше інтригують. Я запам'ятав одну з них: «Павільйон Північного саява»...

У Тіксі жив єдиний на багато тисяч кілометрів навколо член Спілки художників СРСР Володимир Гвоздюк — надзвичайно діяльна людина й талановитий художник. Він організував у заполярному селищі художню школу та музей. Відвідувавши музей надзвичайно шанували ліногравюри Георгія Якутовича, які він свого часу подарував В. Гвоздюку. Якути вважали його своїм і, довідавшись, що я з Києва, розпитували про нього.

На березі моря. 1988 р. Акварель

Сопка «Столовая». Тіксі. 1988 р. Акварель

